

Langsmed Vejen stod en Række Straatagshytter og udstillede uden Blu deres Fattigdom. Bøndergaardene laa mere tilbagetrukkent, omgivne af gamle Æblehaver og med Storke-reder paa Taget. Per kendte allerede næsten hvert Hus og hvert Menneske i den lille By. Han var daglig kommen derigennem paa sine Spaserture og havde da undertiden givet sig i Snak med Folk. Det var første Gang i sit Liv, han havde haft Lejlighed til at komme Landboerne paa nærmere Hold, og det interesserede ham at høre dem udtale sig om deres Forhold. Det slog ham da, at deres Gaardes høje Prioriteter øjensynlig ikke trykkede dem synderligt. De viste ham rundt paa deres Ejendomme med et lyst, veltilfreds Smil, som om de ikke selv tænkte paa, at den hele Herlighed kun var Laan og Leje. Og adskillige af disse Folk nedstammede dog fra Fædre, der havde haft indtil hundrede tusinde Sølvdalere paa Kistebunden. Nu taltes der overalt kun om, hvormeget eller hvorlidt en Mand *skyldte*.

Et Stykke nede paa Skrænten ud mod Engene laa en forfalden Præstegaard. Man kunde fra Landevejen kun se dens tresodede Skorstenspiber og Havens Trætoppe. Her levede en ældre Mand, Pastor Fjaltring, om hvem der paa Kærsholm et Par Gange var faldet meget nedsættende Ytringer. Hofjægermesterinden havde endog erklæret, at den „mildeste Forklaring“ paa Mandens Optræden og hele Levevis var den, at han ikke var rigtig klog. De fleste af Menigheden havde da ogsaa ligesom Godsejerfamilien løst Sognebaand til Pastor Blomberg.

Per gav sig til at tale om denne Præst og udtrykte sin Forundring over, at han ikke havde mødt ham paa sine Spaserture. Men Hofjægermesterinden svarede, at det slet ikke var saa mærkeligt. Pastor Fjaltring kom kun sjelden udenfor sin Hule og i hvert Fald ikke gerne, før det blev Aften. Han var en Uglenatur, et lyssky Væsen, ret egentlig en Mørkets Aand, der var til megen Forargelse der paa Egnen.

„Er han da ikke troende?“ spurgte Per lidt forsigtig. „Det forekommer mig, at jeg har hørt, at han endog er strengt ortodoks.“

„Ja — saadan ter han sig paa Prækestolen, men i sit Hjerte er han en Spotter og Fornægter. Som han engang skal have sagt til en Mand: „Jeg tror fuldt og fast baade paa Gud og